

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Š. N.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2015, č. j. MV-68755-3/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, č. j. 62 A 55/2015 - 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 2. 2. 2017, č. j. 62 A 55/2015 - 66, Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2015, č. j. MV-68755-3/SO-2014, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 4. 2014, č. j. OAM-1687-11/ZR-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto bylo rozhodnuto o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, a dále byl žalobci vydán výjezdní příkaz.

[2] Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. 4. 2012, sp. zn. 38 T 13/2012, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 3 roky, trestu propadnutí věci a trestu zákazu pobytu na území hlavního města Prahy po dobu 5 let za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami

a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Skutek v daném případě spočíval v tom, že žalobce opatřil směs látky o celkové hmotnosti 501,15 gramů s obsahem 14,934 gramů heroinu a s úmyslem ji dále distribuovat s cílem získat finanční prospěch, kterou následně ve formě balíčku ukryl v Praze 5 v křovinatém prostoru, kde byl tento balíček s obsahem heroinu nalezen policejním orgánem při sledování žalobce, a to zakopaný pod kamenem. Žalobce citovaný trestní rozsudek napadl odvoláním, které Městský soud v Praze dne 5. 6. 2012 zamítl.

[3] Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po provedeném správním řízení zahájeném z úřední povinnosti dne 5. 8. 2013. Prvostupňovým rozhodnutím byla v souladu s § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena žalobci platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a dále mu byl podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona udělen výjezdní příkaz.

[4] Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí bránil odvoláním ze dne 22. 4. 2014, které žalovaná dne 27. 2. 2015 svým rozhodnutím zamítl a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.

[5] Závěry žalované napadl žalobce žalobou ze dne 25. 3. 2015 ke krajskému soudu, který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[6] Krajský soud nejprve odmítl žalobcovu námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Vyjádřil, že žalovaná řádně vypořádala námitky žalobce a zároveň dostatečně vyhodnotila zjištěné skutečnosti ve vztahu k pojmu závažného narušení veřejného pořádku. Žalovaná se dle krajského soudu též dostatečně zabývala dopadem zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce do jeho soukromého a rodinného života.

[7] Krajský soud dále označil za nedůvodnou námitku, kterou žalobce zpochybnil výrok prvostupňového rozhodnutí jako neurčitý a nepřezkoumatelný, neboť z něj dle jeho názoru nebylo zřejmé, kterou ze skutkových podstat dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců svým jednáním naplnil. Krajský soud konstatoval, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo jednoznačné, že prvostupňový orgán dospěl k závěru, že žalobce závažně narušuje veřejný pořádek. Stejně to bylo zřejmé z rozhodnutí žalované. Výrok tak společně s dostatečnou specifikací vyplývající z odůvodnění dle krajského soudu v soudním přezkumu ob stojí.

[8] Ve vztahu k narušení veřejného pořádku krajský soud dále uvedl, že žalovaná řádně posoudila jednání žalobce jako akutní a závažné ohrožení zájmů české společnosti, jestliže zločiny na úseku distribuce drog označila za jedny z nejzávažnějších a připomněla, že žalobce zločin spáchal ve značném rozsahu. Žalovaná dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011 - 88, vyslovila, že jednání žalobce trestní soud kvalifikoval jako zvláště závažný zločin, a proto bylo možné jej podřadit pod závažné narušení veřejného pořádku. Žalovaná dále zohlednila konkrétní zjištění vyplývající z trestního rozsudku, a sice že žalobce vystupoval na území České republiky pod několika různými identitami, že v zemi původu má kriminálně závadový záznam z roku 2008 (padělání dokladu/dokumentu), dále že v letech 2000, 2002 a 2004 byl žalobce vyšetřován ve Švýcarsku v souvislosti s nelegálním transferem narkotik, a nadto byl žalobce v roce 2001 v ČR odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Opatření přijaté v zájmu ochrany veřejného pořádku bylo v daném případě podle žalované opodstatněné, mj. proto, že od doby propuštění z výkonu trestu odnětí svobody neuplynula tak dlouhá doba, aby bylo možné tvrdit, že žalobce již nepředstavuje riziko pro veřejný pořádek. Krajský soud se s názorem žalované zcela ztotožnil a konstatoval, že žalobce závažným způsobem zasáhl (distribuce heroinu) do základních hodnot státu (zdraví a bezpečnost), přičemž ani dosavadní délka doby od propuštění žalobce

pokračování

z trestu odnětí svobody do rozhodnutí žalované není důvodem, pro který by na jeho případ § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nedopadal. V této souvislosti proto krajský soud jako nedůvodnou odmítl též námitku, že žalovaná nevzala v úvahu několik let trvající řádný způsob života žalobce od spáchání předmětných skutků. Připomněl, že žalobce byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody dne 19. 8. 2014, přičemž o jeho odvolání žalovaná rozhodla dne 27. 2. 2015. Krajský soud shrnul, že žalovaná i správní orgán I. stupně při posuzování nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek naplnily požadavky formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu, když zohlednily konkrétní jednání žalobce, míru jeho závažnosti i další individuální okolnosti.

[9] K dopadu do práva na rodinný a soukromý život krajský soud vyslovil, že odsouzení pro zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy spadá pod důvod, pro který je i přes zásah do rodinného a soukromého života cizince přiměřeně zrušit mu povolení k trvalému pobytu. Doplnil, že správní orgány se existencí rodinných vazeb žalobce zabývaly (manželka a syn narozený v roce X, s nimiž má žalobce fungující vztah), zdůraznil však, že dopad do těchto vazeb není nepřiměřený, neboť žalobci nebyl zakázán další pobyt na území a bylo mu pouze odebráno nejvyšší možné bytové oprávnění, které může cizinec v České republice získat. Poukázal též na vazby žalobce k zemi původu (Makedonská republika), kde má rodiče, s nimiž udržuje písemný kontakt, a kde může realizovat i svůj rodinný život. Rozhodnutí o odebrání oprávnění k trvalému pobytu tak dle správních orgánů ve vztahu k rodinným vazbám žalobce nebylo nepřiměřené. Krajský soud citované posouzení přiměřenosti následku jednání žalobce označil za dostatečné.

[10] Krajský soud dále uvedl, že provedené hodnocení přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce bylo v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V dané situaci rodinné vazby žalobce k manželce a synovi nepřevážily veřejný zájem na tom, aby na území České republiky měli cizinci, kteří se na jejím území dopustili závažné trestné činnosti, trvalý pobyt. Nebylo ani důvodu, aby prvostupňový orgán či žalovaná prováděli výslech manželky a syna žalobce jako svědků, nadto za situace, kdy fungující rodinné vazby žalobce nebyly nikterak zpochybněny. Závěrem krajský soud poznamenal, že s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. nepřihlížel k argumentaci uplatněné u jednání, v níž žalobce poukazoval na to, že se mu „nedávno“ narodilo druhé dítě.

[11] Krajský soud shrnul, že neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Žalobu jako nedůvodnou proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[12] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[13] Stěžovatel předně vyslovil své přesvědčení o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Namítl, že ve správním řízení byl porušen § 3 správního řádu, když správní orgán nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily oprávněné zájmy žalobce. Krajský soud pak dle žalobce převzal názor správních orgánů, ačkoli zjištěné skutečnosti ukazovaly na odlišný závěr.

[14] Stěžovatel dále především namítl, že se krajský soud dostatečně a přezkoumatelně nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami, zejména s námitkou nedostatečného posouzení

stěžovatelovy nebezpečnosti pro veřejný pořádek. S odkazem na náležitosti odůvodnění formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu vyslovil stěžovatel svůj názor, že krajský soud nedostal zejména požadavkům na přesvědčivost a přezkoumatelnost svého rozhodnutí, když konkrétně formulované námitky stěžovatele nezpochybnil vlastní úvahou, ale pouze odkazem na předchozí rozhodnutí správních orgánů. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebylo dle stěžovatele ve vztahu k nebezpečí pro veřejný pořádek náležitě individualizováno, zejména pokud jde o otázku, zda stěžovatel veřejný pořádek vůbec narušil, a to závažně a opakovaně. Stěžovatel k tomu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, dle kterého je nadto i v případě zjištěného narušení veřejného pořádku třeba brát v úvahu individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Správní orgány však dle stěžovatele na zjištění podstatných okolností zcela rezignovaly a pobyt stěžovatele a jeho zázemí na území ČR prakticky ignorovaly. Stěžovatel dále s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že je třeba zohlednit, kdy k trestné činnosti došlo, zda držitel pobytového oprávnění vedl od té doby řádný život, přičemž za závažné narušení veřejného pořádku nelze považovat jakékoli protiprávní jednání cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146, a ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34).

[15] Stěžovatel připustil, že drogovou trestnou činností je třeba považovat za závažnou, odmítl však, že by její spáchání automaticky znamenalo narušení veřejného pořádku. Správní orgány se dle stěžovatele vůbec nezabývaly rolí stěžovatele v trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, jaká byla společenská nebezpečnost jeho jednání a jak se projevoval v průběhu řízení. Správní orgány také nijak nehodnotily dobu, která od odsuzujícího rozsudku uplynula, chování stěžovatele po odsouzení ani další aspekty jeho protiprávní činnosti. Stěžovatel odmítl závěr krajského soudu, že od posledního odsouzení doposud neuplynula dostatečná doba. Správní rozhodnutí odkazovala rovněž na odsouzení v roce 2001, od kterého byl však pobyt stěžovatele až do posledního odsouzení v roce 2012 bez známek porušení předpisů.

[16] Stěžovatel následně namítl, že správními orgány ani soudem nebyla náležitě posouzena otázka přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele a rovněž tak důvodům, které k vydání rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu vedly. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že provedené posouzení bylo nepřiměřené a neodpovídalo situaci ani zjištěným skutečnostem, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, kde jsou v návaznosti na předcházející judikaturu Nejvyššího správního soudu i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech formulovány podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu. Stěžovatel zrekapituloval, že v ČR žije již více než 15 let, jeho vazby na území domovského státu jsou téměř nulové, od posledního odsouzení uplynula značná doba, po kterou žije řádným životem, a má na území ČR vytvořeno pevné zázemí s tím, že je na něm v ČR závislá jeho manželka a jejich společný syn, který má k němu jako k otci velmi silný vztah. Stěžovatel shrnul, že posouzení učiněné soudem k potvrzení aplikovaného důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu bylo nedostatečné, nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rovněž odůvodnění správních orgánů bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Faktory rozhodné pro posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu byly zcela ponechány stranou a nebyly učiněny žádné relevantní kroky k tomu, aby byly správními orgány zjištěny. Konkrétně tomu tak dle stěžovatele bylo v případě jeho doby pobytu na území, jeho vazby na další občany ČR, přítomnosti rodinných příslušníků či zdravotního stavu stěžovatele. Stěžovatel uzavřel vyjádřením přesvědčení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

pokračování

[17] Závěrem se stěžovatel ohradil proti správními orgány tvrzené možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění. Vyslovil, že v praxi si cizinec po zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže svůj pobyt upravit jiným způsobem, k čemuž odkázal na stanovisko Veřejného ochránce práv sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG. Stěžovatel konstatoval, že s ohledem na § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je prakticky vyloučena možnost legalizace jeho pobytu v ČR, hodnocení právních předpisů ze strany správních orgánů tak dle stěžovatele neodpovídalo realitě.

[18] Žalovaná se k věci nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[21] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[22] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě byla ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu stěžovatelem namítána.

[23] Stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti uplatnil nejprve obecně a poté ji konkrétně zopakoval ve vztahu k posouzení stěžovatelovy nebezpečnosti pro veřejný pořádek ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a dále ve vztahu k posouzení otázky přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu s ohledem na soukromý a rodinný život stěžovatele a důvody, které k vydání rozhodnutí vedly.

[24] Co se týče námítky nepřezkoumatelnosti rozboru nebezpečnosti stěžovatele pro veřejný pořádek provedeného krajským soudem, Nejvyšší správní soud ji vyhodnotil jako nedůvodnou. Krajský soud sice v rámci svého posouzení skutečně odkazoval na závěry správních orgánů, zároveň však uvedl i vlastní argumentaci k tomu, proč tento jejich postup považuje za správný, a námítky stěžovatele tudíž za vyvrácené. Na str. 4 svého rozsudku krajský soud uvedl,

že stěžovatel distribucí heroinu závažným způsobem zasáhl do základních hodnot státu, kterými jsou zdraví a bezpečnost. Konstatoval, že stěžovatel byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody dne 19. 8. 2014 a o jeho odvolání žalovaná rozhodla dne 27. 2. 2015, vyhodnotil tedy, že od propuštění stěžovatele neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby mohla být vyloučena aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud rovněž přezkoumal, zda správní orgány braly v úvahu individuální okolnosti daného případu ve smyslu požadavků formulovaných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 – 30, č. 3462/2016 Sb. NSS. Podle krajského soudu oba správní orgány tomuto požadavku dostály, neboť braly v úvahu jak trestněprávní dimenzi jednání žalobce, tak i konkrétní jednání stěžovatele, míru jeho závažnosti a další individuální okolnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s právním názorem krajského soudu. K povaze drogové trestné činnosti se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 – 45, kde konstatoval, že prodej pervitinu představuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Obdobně lze v nyní rozebíraném případě drogovou trestnou činnost stěžovatele, tj. distribuci značného množství heroinu, za kterou byl pravomocně odsouzen, jednoznačně označit za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelem namítané období mezi odsouzeními v roce 2001 a 2012, po které vedl dle svého vyjádření řádný život, nemá pro nyní posuzované naplnění hrozby pro veřejný pořádek žádný podstatný význam, neboť klíčové je, že stěžovatel se jednáním závažně narušujícího veřejný pořádek dopustil v nedávné době.

[25] Navíc stěžovatelova argumentace neodpovídá dostupným faktům, která vzaly v úvahu a správně hodnotily správní orgány a jež konstatovaly i trestní soudy ve svých rozhodnutích o vině stěžovatele. Z údajů dostupných o stěžovateli je patrné, že se dlouhodobě a opakovaně pohybuje v prostředí na pomezí zákona či možná za ním. V zemi původu měl roku 2008 padělat dokument. Dále se prokazatelně pohyboval po různých evropských státech pod různými identitami, což bylo odhaleno policií srovnáním otisků prstů. Je mu zakázán vstup do schengenského prostoru. Existuje podezření, že v letech 2000, 2002 a 2004 se ve Švýcarsku podílel na nelegálním převozu narkotik. Z výše uvedených skutečností či podezření je patrné, že odsouzení stěžovatele za distribuci značného množství heroinu není v jeho životě jevem ojedinělým, nýbrž – s velkou pravděpodobností – logickým důsledkem jeho dlouhodobého způsobu života na hraně zákona či za ní. Takovýto způsob života nepochybně a s velkou rezervou přesahuje hranici vymezenou zákonem jako závažné narušení veřejného pořádku. Poznatky o stěžovateli vyvolávají důvodné podezření, že by mohlo jít o profesionálního, dlouhodobě takto působícího distributora drog zběhlého ve fungování v rámci kriminálního prostředí.

[26] Nejvyšší správní soud shrnul, že správní orgány i krajský soud řádně a přezkoumatelným způsobem posoudily jednání stěžovatele jako závažné narušení veřejného pořádku, v důsledku něhož stěžovatel splnil podmínku pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[27] Pokud jde o námitku, že správní orgány ani soud náležitě neposoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele a důvodům, které k vydání rozhodnutí vedly, Nejvyšší správní soud ji shledal nedůvodnou. Prvostupňové rozhodnutí se soukromým a rodinným životem stěžovatele, resp. zásahem do něj zrušením povolení k trvalému pobytu, podrobně zabývalo na str. 2-5. Správní orgán I. stupně rozebral, že stěžovatel má na území ČR manželku a nezletilého syna, vyhodnotil však, že v návaznosti na trestnou činnost spáchanou stěžovatelem vydané rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť mu nebyl zakázán další pobyt na území ČR, ale pouze odebráno nejvyšší pobytové

pokračování

oprávnění. Shrnutí, že s ohledem na okolnosti případu, vč. druhu trestné činnosti a délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené, mj. v kontextu toho, že si zásah do svého soukromého a rodinného života stěžovatel přivodil sám svým protizákonným jednáním, za které byl pravomocně odsouzen. Žalovaná uvedené závěry správního orgánu I. stupně potvrdila na str. 4-6 svého rozhodnutí. Krajský soud posouzení správních orgánů přezkoumal na str. 5-6 svého rozsudku, kde se ztotožnil s jejich závěry a vyslovil, že provedené hodnocení přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatele odpovídalo rovněž požadavkům kladeným čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Skutečnost, že stěžovatel nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dítětem na území ČR, nepochybně znamená zásah do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Guil proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení stěžovatele v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu (Makedonská republika) vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv manželky a dětí stěžovatele u něho v Makedonii, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů neblahý zásah do jejich rodinných poměrů. Pokud by stěžovatel získal v budoucnu jiný, nižší stupeň oprávnění ke vstupu či k pobytu na území ČR (to by jistě přes jeho závažnou kriminální minulost nebylo zcela vyloučeno právě s ohledem na jeho rodinné vazby na území ČR), mohl by v určité míře být se svou rodinou i zde.

[28] Co se týče přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, v obdobné věci (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), v němž se uvádí, že „[s]těžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“ Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě (obdobně za podobné skutkové situace viz nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 – 42). Stěžovatel se na území ČR dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.

[29] Je velmi smutné, že stěžovatel, kterého je nutno považovat, jak již výše uvedeno, za profesionálního, dlouhodobě takto činného distributora drog zběhlého v kriminálním prostředí, důsledkům svého jednání vystavil manželku a syna (a nyní, po vydání přezkoumávaných správního rozhodnutí, zřejmě nově i dalšího potomka), s nimiž má podle zjištění správních orgánů, o jejichž relevanci nevznikly pochyby, harmonický a hluboký vztah. Nejvyšší správní soud kvituje, že přes své dlouhodobé závažně závadové chování je stěžovatel dobrým a milujícím otcem a manželem. Nicméně zájem ČR na tom, aby takové osoby jako stěžovatel se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným - podle všeho harmonickým a hlubokým – rodinným vztahem stěžovatele a jeho manželky a dětí. Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývající na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.

[30] Nejvyšší správní soud shrnul, že krajský soud i správní orgány řádně a přezkoumatelným způsobem vyhodnotily otázku přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele a důvodům, které k vydání rozhodnutí vedly, a námitky stěžovatele proto shledal nedůvodnými.

[31] K závěrečné výhradě stěžovatele ohledně možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění tvrzené správními orgány Nejvyšší správní soud konstatoval, že tato nebyla obsahem žaloby, a je proto nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[33] Zároveň bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení a to podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu